

Gerard van Gemert
Schijnbeweging

8

Voorwoord

Hoe zou het toch met **Stijn** en **Storm** zijn? Is het niet zo dat onze jonge voetbalhelden op de nominatie stonden om de landseer te gaan verdedigen, en is het niet ook zo dat **Gerard van Gemert** in zijn tweede jongensboek het Kick '69 van sterspeler **Bert Pringel** in grootse stijl de finale van de **Champions League** in schreef?

Antwoord op vraag 1: wist ik het maar.

Antwoord op vraag 2: ja, dat is zo.

Antwoord op vraag 3: ja, dat is zo.

Ach, ik kom er op deze plek maar eerlijk voor uit: eigenlijk zijn dit geen manieren natuurlijk, beste mijnheer **Van Gemert**.

Ons een beetje lekker maken met een **Champions League**-finale en een ophanden zijnde selectie van **Stijn** en **Storm** in het nationale jeugdelftal, en vervolgens maanden niets van u laten horen.

Zei ik daar maanden? Máánden bedoel ik. Maanden waarin vast en zeker **Femke** – want een romanfiguur is ook maar een mens – óók smacht naar een teken van leven van **Stijn**. Want die zullen er ook zijn: lezertjes die willen weten of de vonk eindelijk écht overslaat. Wij lezers hebben namelijk allang door dat **Stijn** tot over zijn oren verliefd is op **Femke**. De enige die aan twee boeken niet genoeg had om dit onder ogen te zien, is de jonge casanova zelf.

Maar wat draal ik nog langer? Deel drie van *De Voetbalgoden* is er. Je hebt het in handen en ik verklap maar vast (zegt het voort! zegt het voort!): het is het wachten waard geweest.

Stijn en Storm bewijzen ook nu weer dat je niet per se broers hoeft te zijn om je een tweeling te voelen. Dit keer hopen ze naar Barcelona te gaan, waar – ja, laat dat maar aan de auteur over – toevallig ook Bert Pringel moet zijn. Om er met Kick '69 de finale van de Champions League te spelen, tegen het Italiaanse AC Borini.

Je voelt het al aan: dit boek gaat heel veel over voetbal, maar tegelijk over heel veel meer dan dat. Over verliefdheid, bijvoorbeeld. En dan heb ik het niet exclusief over Stijn (en Femke), maar deze keer ook over Storm. Ja, jongens en meisjes, ook Storm raakt verdwaald op het amoureuze pad. Als dat maar goed gaat.

Beloof ons in elk geval, mijnheer Van Gemert, dat deel vier niet lang op zich laat wachten. Een beetje doorschrijven, hè!

Frank Snoeks is voetbalcommentator van Studio Sport

Stijn probeerde vrij te lopen,
maar kreeg geen centimeter ruimte
van zijn directe tegenstander. Toch werd hij
door de centrale middenvelder aangespeeld.
Het was hem al eerder opgevallen
dat hij hier ook werd aangespeeld
als hij niet helemaal vrij stond.
En het tempo lag stukken hoger dan bij FC Rapitas.
Hij wurmde zich voor de verdediger, nam de bal aan
en draaide kort weg. Hierdoor kreeg hij
een halve meter ruimte. Stijn stond nu
op ongeveer achttien meter van het doel.
Vanuit zijn ooghoek zag hij dat de keeper
iets te ver voor zijn doel stond.
In een fractie van een seconde flitste het
door zijn hoofd om een boogbal te geven.
Maar in diezelfde seconde besloot hij
het niet te doen. De trainer had al een paar keer
tegen hem gezegd dat hij zijn acties
niet te mooi moest proberen uit te voeren.
Hij moest doelgerichter zijn en op doel schieten
zodra dat kon.
Stijn maakte een tussenstapje
zodat hij zijn standbeen naast de bal kon zetten
en schoot zo hard als hij kon op doel.
De bal bleef vlak boven de grond
en raakte vijf meter voor het doel het veld.
Doordat het gras nat was, kreeg de voetbal
extra vaart en was de doelman kansloos.

De bal zoefde langs de paal het doel in.
'Mooi doelpunt, Stijn,' hoorde hij
een van de trainers roepen. 'Dat is nou wat ik bedoel.
Niet treuzelen, maar schieten.'
Stijn kreeg een blij gevoel. Het was de eerste keer
tijdens dit trainingskamp dat hij
een compliment kreeg. Hij had al
een paar keer gescoord en er zaten
mooie doelpunten bij, maar toch was de trainer
niet helemaal tevreden over hem.
En dat maakte hem ongerust.
Korte tijd later floot de trainer voor het einde
van de training. Na iedere training moesten ze
twee ronden om het veld uitlopen.
Daarna moest de verliezende partij
de spullen opruimen en konden ze gaan douchen.
Een uur na afloop van iedere training
kwamen ze dan bij elkaar. Dan vertelden de trainers
wat ze van de training vonden en waar iedereen
op moest letten.
Terwijl hij van het veld af liep, veegde Stijn
met zijn mouw over zijn gezicht. Het water
kwam met bakken tegelijk uit de lucht vallen.
Door de regen en het pas gemaaide veld
zaten de grassprietten overal aan vastgekleefd.
Aan zijn voetbalschoenen, aan zijn benen
en zelfs in zijn gezicht.

Met FC Rapitas waren ze bijna
nationaal kampioen geworden.
Stijn speelde daar samen met zijn
beste vriend Storm. Ze hadden de finale verloren.

Maar door hun goede spel waren Storm en Stijn wel opgevallen bij de scouts. Daarom had John Desmet, de trainer van het nationale jeugdteam, hen uitgenodigd voor dit trainingskamp. Met veertig spelers uit het hele land waren ze in voorbereiding voor het Europees Jeugdkampioenschap. Een week lang waren ze bij elkaar. Tweeëntwintig van de veertig jongens mochten mee naar Barcelona. Daar zou het kampioenschap gehouden worden. Achttien jongens zouden dus afvallen. De groep werd voor iedere training opgedeeld in twee groepen van twintig jongens. De trainers hadden aan het begin van het trainingskamp verteld dat er met een A- en een B-selectie werd gewerkt. In de A-selectie zaten de spelers die op dat moment het meest in aanmerking kwamen om mee te gaan naar Barcelona. Maar als ze over iemand twijfelden of als iemand in de B-selectie erg goed speelde, zou er meteen gewisseld worden. 'We hebben maar één week om te beslissen, dus zullen jullie iedere training voluit moeten gaan,' had de trainer gezegd. Stijn en Storm zaten vanaf het begin bij de A-selectie.

'Het ging best lekker vandaag, vond je niet?' zei Storm opgewekt. Na het douchen waren ze onderweg naar de zaal waar de nabespreking plaatsvond. Stijn haalde zonder iets te zeggen zijn schouders op.

‘Vond je niet?’ herhaalde Storm.
‘Wel aardig,’ antwoordde Stijn.
De twijfel of hij wel bij de A-selectie zou blijven, maakte hem erg onzeker.
‘Dat laatste doelpunt was anders niet verkeerd,’ probeerde Storm zijn beste vriend op te vrolijken. Stijns ogen keken wat vrolijker. ‘Ja, die zat er lekker in, hè,’ grinnikte hij.
‘Pure mazzel,’ hoorden de vrienden achter zich zeggen. Ze keken om en zagen twee jongens lopen. Stijn herkende één van hen. Hij zat ook in de A-selectie en was net als Stijn een aanvaller. Zijn naam was Sjoerd.
‘Had je het tegen ons?’ vroeg Storm op niet al te vriendelijke toon.
‘Zie je nog iemand anders, flapdrol?’ reageerde Sjoerd onvriendelijk.
De jongen die naast hem liep, schoot in de lach.
‘Dat is een goeie, Sjoerd.’
Stijn keek naar Storm en maakte zich meteen ongerust. Hij zag de blik in de ogen van zijn vriend. Een blik die hij kende. ‘Kalm, Storm,’ fluisterde hij. Hij wist dat Storm een driftkop was en het laatste waar hij nu zin in had, was ruzie. Storm was gestopt met lopen en had zich omgedraaid. Sjoerd stond vlak voor hem. Ze waren even groot.
‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Storm op dreigende toon.
‘Waarmee, watje?’ antwoordde Sjoerd.
‘Met dat Stijns doelpunt mazzel was?’
Sjoerd glimlachte en wilde langs Storm verder lopen. Maar die liet dat niet toe: hij stapte voor hem.

‘Krijg ik nog antwoord?’

Stijn merkte dat Storm ongeduldig werd.

‘Kom nou maar, joh,’ zei hij.

‘Niks ervan,’ antwoordde Storm

zonder naar Stijn te kijken. ‘Eerst moet dit ventje mij even antwoord geven.’

Sjoerd keek van Storm naar Stijn

en daarna weer terug. ‘Dat doelpunt van die vriend van jou was puur mazzel.

Meer heb ik niet gezegd, toch?’

Storm schudde zijn hoofd. ‘En ik vroeg wat je daarmee bedoelde?’

Sjoerd haalde zijn schouders op. ‘Niks eigenlijk.

Nou ja, misschien bedoelde ik dat je kan zien dat jullie niet bij een profclub spelen.

Jullie zitten er alleen bij omdat jullie het lievelingetje van de trainer zijn.’

Stijn zag dat Storms hoofd rood werd.

‘Kom nou maar,’ probeerde hij de aandacht af te leiden. ‘Zo erg is het nou ook weer niet.’

En hij pakte Storm bij zijn arm.

Maar Storm rukte zich los.

‘Wij zijn helemaal niet het vriendje van de trainer.’

Sjoerd lachte hard. ‘Yeah right, de enige reden dat jullie bij de selectie zitten, is door die toestand in Engeland. Want voetballen kunnen jullie niet.’

Sjoerd doelde op het avontuur

dat ze in Engeland hadden beleefd

met de sterspeler van Kick '69, Bert Pringel.

Stijn voelde nu ook boosheid in zich

naar boven komen, maar hij wist zich te beheersen.

Storm niet. Die deed een stap naar voren

en dook boven op Sjoerd. Beide jongens rolden over de vloer. De jongen die naast Sjoerd had gelopen, probeerde Storm van Sjoerd af te trekken. Maar dat lukte hem niet. Stijn kon zich ook niet meer inhouden: hij duwde de jongen weg. De beide vechtersbazen liet hij hun gang gaan. Hij keek op om te zien waar de andere jongen heen gingen en zag toen pas de trainer staan. Die was op het geluid afgekomen. Hij trok de beide kemphanen van elkaar af. De jongens bleven doorvechten, maar toen ze doorhadden wie hen probeerde te laten stoppen, werd zowel Storm als Sjoerd meteen rustig. Ook andere spelers waren op de vechtpartij afgekomen en keken toe. 'Meekomen!' commandeerde de trainer. 'Jullie ook,' zei hij tegen Stijn en de jongen die naast Sjoerd had gelopen. 'En jullie kunnen vast naar de zaal gaan,' zei hij tegen de andere jongens. Zwijgend liepen de vier jongens achter de trainer aan. Nou, dat was het dan, dacht Stijn. Het avontuur in het nationale jeugdelftal heeft precies twee dagen geduurd. Een gevoel van teleurstelling overviel hem.

